66 f.

Μεγάλη Παρασκευή πρωί 2

«Μετανοήσατε, οἱ πεπλανημένοι, ἐπιστρέψετε τῇ καρδίᾳ».
(Ἡσαΐας 46,8)

«Εὐέλπιδας ἐποίησας τοὺς υἱοὺς Σου, ὅτι δίδως ἐπὶ ἁμαρτήμασι μετάνοιαν».
(Σοφ. Σολομ. 12,19)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ)
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Γ΄. | ΑΘΗΝΑΙ, 13 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 7 (94)

"ΒΟΣΚΕΙΝ ΧΟΙΡΟΥΣ"

Δύσκολη, τυραννική, μαύρη ἐφαίνετο εἰς τὸν «ἄσωτον υἱὸν» ἡ ζωή του μέσα στὸ ἀρχοντικὸ πλουσιόσπιτο τοῦ πατέρα του. Περιορισμοὶ μεγάλοι, προλήψεις ἀνόητες, δεσμευτικὲς ἀπαγορεύσεις, μὴ κάμῃς τοῦτο, μὴ κάμῃς ἐκεῖνο!.. Ὁ νέος αὐτὸς ἐφανταζόταν τὸν ἑαυτόν του σκλάβο, δυστυχισμένο, ὑποχρεωμένο νὰ μένῃ πνιγμένος σὲ μιὰ τέτοια ἀτμόσφαιρα, ἐνῷ ἐκεῖ πέρα, μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς αὐστηρῆς ἠθικῆς καὶ τῆς κανονισμένης ζωῆς, τὸν ἐκαλοῦσε ἡ χαρά, ἡ εὐτυχία, ἡ ζωὴ ἡ γεμάτη θέλγητρα... ὅλα τὰ καλὰ τέλος πάντων, ποὺ ἐνόμιζε πὼς τὸν ἐπερίμεναν, μόλις θ' ἀποφάσιζε νὰ πετάξῃ τὰ δεσμὰ τῆς πατρικῆς του ἐπιβλέψεως...

Καὶ τὰ πέταξε! Ἐλεύθερος, γελαστός, χαρούμενος, ἔτρεχε ὁ νεανίας, ἔτρεχε γεμάτος ὄνειρα καὶ προσδοκίες, ἔτρεχε πρὸς τὴ χαρούμενη ζωή, καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ἐμπόδιο, ἔφθασε πιὰ... στὸ κοπάδι τῶν χοίρων ποὺ τὸν περίμενε...

«Βόσκειν χοίρους!» Πόσοι ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀσώτους υἱούς, πόσοι ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἐλεεινοὶ καὶ ἀξιοδάκρυτοι κοίτονται τώρα κατάχαμα ἄρρωστοι, ἢ γυρίζουν τρελλοί, δὲν θὰ ἦσαν εὐχαριστημένοι καὶ αὐτὸ ἀκόμη ἂν εἶχαν; Χοιροβοσκός... πόσοι ἀπὸ τὰ σημερινὰ θύματα τοῦ ἐκφυλισμοῦ δὲν εὑρίσκονται σὲ χειρότερη ἀκόμη θέσι!.. Ἐφθάσαμεν, σήμερον, εἰς αὐτὸ τὸ κατάντημα, ὥστε διὰ τοὺς ἀσώτους υἱοὺς τῆς ἐποχῆς μας, ἀκόμη καὶ τοῦ χοιροβοσκοῦ ἡ θέσις νὰ εἶναι ὑποφερτότερη ἀπὸ τὴν ἐλεεινὴ καὶ ἀξιοθρήνητη κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ὡδήγησεν ἡ ἐλευθερία των...

Ἄσωτοι υἱοί! Πόσον σύνηθες φαινόμενον τώρα διὰ τὴν σημερινὴν κοινωνίαν! Ἔγινε σχεδὸν τῆς μόδας. Μὰ δὲν βλέπετε, τί γίνεται γύρω μας; Εἶναι τῆς μόδας τὸ «ξεπέταγμα»· εἶναι κατόπιν τῆς μόδας τὰ διάφορα δηλητήρια, εἶναι τῆς μόδας κάποτε καί... αἱ αὐτοκτονίαι! Ἢ μήπως, αἱ ἐφημερίδες μας, μᾶς τὰ παρουσιάζουν αὐτὰ σπάνια σήμερον;

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τί; Πῶς κατεστράφη αὐτὴ ἡ οἰκογένεια; Πῶς κατήντησεν αὐτὸς ὁ νέος ἐλεεινὸ καὶ ἀξιοδάκρυτο

> **ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΩΔΙΟΥ**
>
> *Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. Δ΄.*
>
> Τῆς σωτηρίας εὔθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε, αἰσχραῖς γὰρ κατερρύπωσα τὴν ψυχὴν ἁμαρτίαις, ὡς ῥαθύμως τὸν βίον μου ὅλον ἐκδαπανήσας· ταῖς σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαι με πάσης ἀκαθαρσίας.

ναυάγιον; Ὄχι βέβαια ἀπὸ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου! Ὅσο ὁ ἄνθρωπος εἶναι μέσα στὴν ζεστασιὰ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς δὲν φοβᾶται τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἀλλά, ἅμα ἀρχίσῃ νὰ περιφρονῇ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἅμα ἡ ἁμαρτωλή του διάθεσις, οἱ ἁμαρτωλοί του σύμβουλοι τοῦ χαλάσουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, ὥστε τὴν πατρικὴν στοργὴν νὰ τὴν βλέπῃ ὡς τυραννία, τὸν ἅγιον δεσμὸν τῆς οἰκογενείας νὰ τὸν θεωρῇ ἀνοησία, τὶς ἐντολὲς τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ τὶς ἐδοκίμασε ἡ πεῖρα αἰώνων, νὰ τὶς θεωρῇ σὰν κάτι ποὺ αὐτὸς σὲ μιὰ στιγμὴ μπορεῖ νὰ τὸ πετάξῃ, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὸν γκρεμνὸ τῆς καταστοφῆς σὰν τὸν παράδεισο τῆς εὐτυχίας... Ὦ! τότε, ἀργὰ ἢ γρήγορα... θὰ καταλάβῃ πῶς, ὑπάρχουν μερικὲς ἀλήθειες, στὸν κόσμον αὐτόν, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς περιφρονῇ, χωρὶς τιμωρία...

Σὺ ποὺ τεντώνεις τὸ αὐτὶ στὰ πλάνα λόγια τῆς ἁμαρτίας—σὺ ποὺ κορροϊδεύεις τὸν ἑαυτόν σου, λέγοντας «ἐλευθερία» ὅ,τι κατώτερο καὶ θανατηφόρο ὑπάρχει... Πρόσεξε... Εὔκολα μπορεῖς νὰ περιφρονήσῃς καὶ νὰ πετάξῃς τὸ Εὐαγγέλιο.. εὔκολα μπορεῖς σὰν τρελλὸς νὰ ζήσῃς τὴ ζωή, ποὺ δὲν ξέρει προφύλαξι ἀπὸ τὸ κακόν, καὶ δὲν ἔχει στερεὸ στήριγμα πάνω στὴ βάσι τοῦ Εὐαγγελίου... Ἀλλὰ κατόπιν... ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ μιλήσῃ ἡ σκληρή, ἡ ἀδυσώπητη ζωή... Εἶναι, δυστυχῶς, τόσοι οἱ «ἄσωτοι» υἱοὶ σήμερον, ὥστε δὲν ὑπάρχουν πειὰ οὔτε χοῖροι γιὰ νὰ τοὺς χορτάσουν μὲ τὰ ξυλοκέρατά των...Ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπάρξουν, ἆρά γε, μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, ποὺ θὰ αἰσθανθοῦν τὸ κατάντημά των;

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Κοντάκιον. Ἦχος Γ'.

Τῆς πατρῴας δόξης Σου ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως, ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὅν μοι παρέδωκας, πλοῦτον. Ὅθεν σοι τὴν τοῦ Ἀσώτου φωνὴν κραυγάζω: Ἥμαρτον ἐνώπιόν Σου, Πάτερ οἰκτίρμον· δέξαι με μετανοοῦντα, καὶ ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων Σου.

ΠΡΟΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς ὑπενθυμίζει τώρα τὴν ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς περισυλλογῆς καὶ μᾶς ὁδηγεῖ μὲ τὴν παιδαγωγικωτέραν μέθοδον εἰς τὸ στάδιον τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, διὰ τῶν ὁποίων καλούμεθα νὰ θανατώσωμεν «τὸν παλαιὸν ἡμῶν ἄνθρωπον», διὰ νὰ ἀναστῶμεν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ γίνωμεν ἄξιοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Μᾶς ἔδειξε λοιπὸν τὴν περασμένην Κυριακήν, μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, πόσον ἀπαραίτητον εἶναι τὸ νὰ γνωρίσωμεν καλὰ τὸν ἑαυτόν μας καὶ μὲ πόσην εἰλικρίνειαν πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζωμεν τὴν ἀναξιότητά μας, χωρὶς ποτὲ νὰ παρασυρώμεθα, οὔτε ἀπὸ τὴν καλὴν ἐντύπωσιν, ποὺ ἀπατηλὰ προξενοῦμεν εἰς τοὺς ἄλλους, οὔτε ἀπὸ τὴν ἰδέαν πὼς ἠμποροῦν τὰ καλά μας ἔργα—μόνον αὐτά— νὰ μᾶς δικαιώσουν, ἂν δὲν παρακολουθοῦνται καὶ ἀπὸ τὴν καλὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν, τὴν πραγματικὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀληθινὴν πίστιν, ποὺ εἶναι τὸ ἀπαραίτητον «ἅλας» διὰ κάθε θυσίαν, διὰ νὰ τὴν κάμῃ εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Σήμερον, μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ Ἀσώτου, μᾶς ὑποδικνύει καὶ τὸ ἀναπόφευκτον τέλος ὅλων ἐκείνων, ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν τὴν ζωήν των, χωρὶς πνευματικὴν καθοδήγησιν, μακρὰν — ὅπως νομίζουν — ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ἰδέαν πὼς εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἀπολαύσουν τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀφ' οὗ δὲ τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν (τῆς Ἀπόκρέω) θὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ τὸ φοβερὸν Κριτήριον τῆς ἐσχάτης ἡμέρας ἡ θαυμασία τοῦ Κυρίου παραβολή, θὰ ἔλθῃ ἔπειτα ἡ «Τυρινὴ» ἑβδομάς, διὰ νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ, μὲ τὰ ὑπέροχα ᾄσματα καὶ τὰ ἁγιαγραφικά της ἀναγνώσματα, εἰς τὴν ἐξοικείωσιν πρὸς τὰ μέσα τῆς ἀσκήσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία θὰ προσπαθήσῃ καὶ ἐφέτος νὰ μᾶς ἐλαφρώσῃ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτημάτων καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν μετὰ τοῦ οὐρανίου Πατρὸς ἐπικοινωνίαν. Ἐ γ κ ρ ά τ ε ι α, π ρ ο σ ε υ χ ὴ καὶ ἐ λ ε η μ ο σ ύ ν η θὰ εἶναι τὰ κεντρικὰ σημεῖα, περὶ τὰ ὁποῖα θὰ στραφῇ καὶ πάλιν ἡ προσοχή μας, τὴν ὁποίαν θὰ ἐνισχύσουν τὰ ἀπαράμιλλα εἰς ποίησιν καὶ μυσικότητα πνευματικά μας θούρια καὶ τῆς

Τῇ Ἁγίᾳ τῇ Μεγ. Παρασκευῇ
Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Στιχηρὰ Ἰδιόμελα
Ἦχος πλ. α' πα

Στίχος ς' Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται;

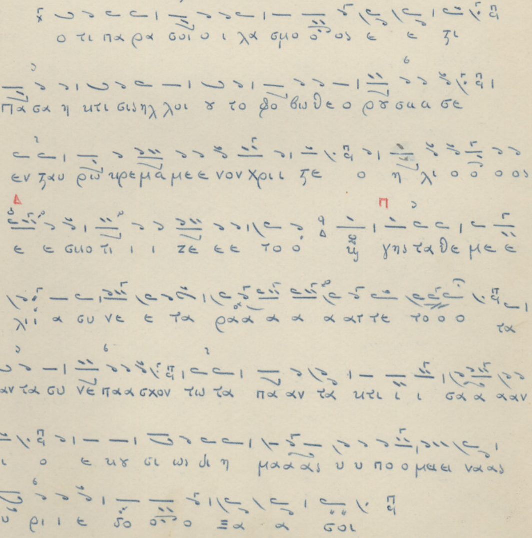

B°ᵛ

Ἦχος Δι

Στίχος Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας

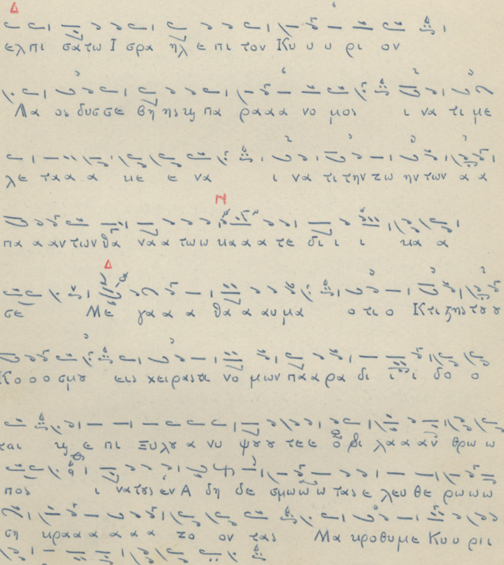

6/4/50

Bob

Στίχος Αινείτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη

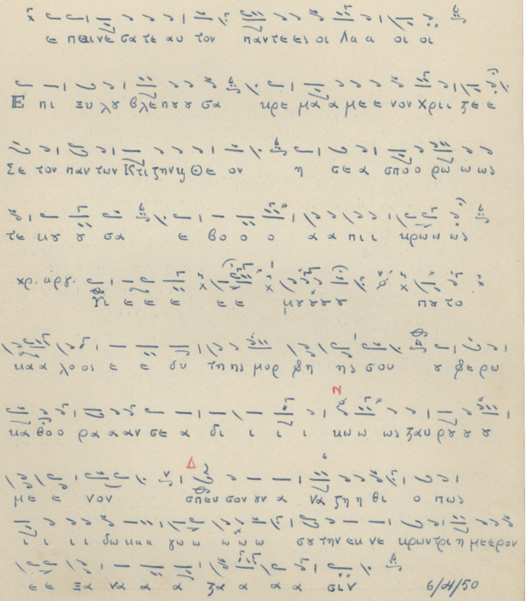

6/4/50

Βον

Εἰς Κ. Κουντουριώτην τῇ 21/4/51

Εἰς Ἠλίαν 1952

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ
Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ
Δόξα Ἦχος π = Πα

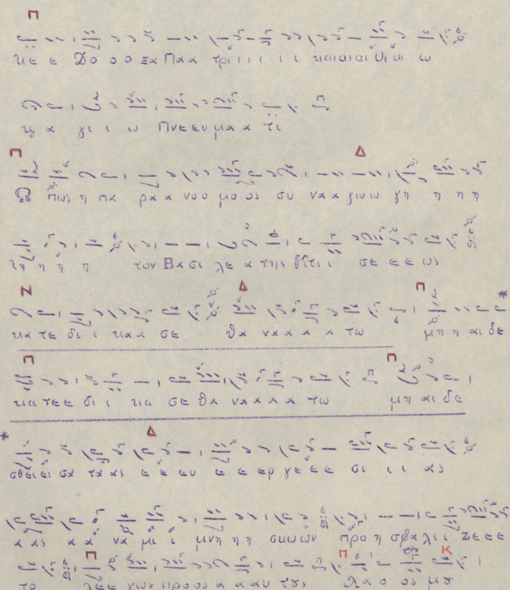

1951

Bob

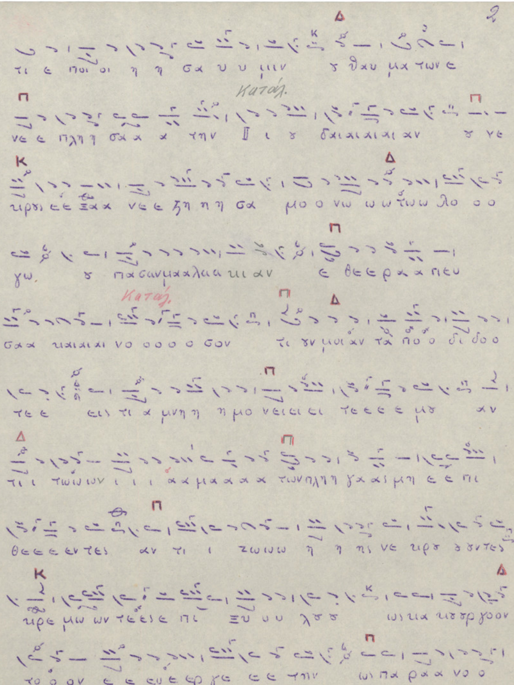
Καταλ.
Καταλ.

B!

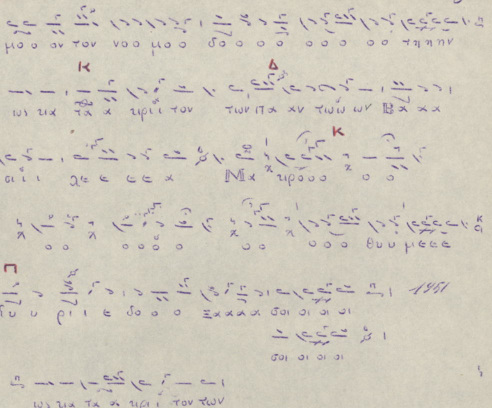
μο ο αν τον νο ο μο ο δο ο ο ο ο ο ο ο ο τηην
Κ Δ
ως κα τα α κρι ι τον των ιτα αν τιών ων Βα α α
Κ
αι ι ι α ε ε ε ε ε α Μα κρο ο ο ο ο
ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο θυ υ μεεε
Π
Κυ υ ρι ι ε δο ο ο ο Ξα α α α α σοι οι οι οι 1951
σοι οι οι οι
ως κα τα α κρι ι τον των

Βον

Εἰς Κ.Κ. τῇ 21/4/51

τὸ Αον

εἰς Ἠλίαν τὸ Γον 1952

Εἰς Κ.Κ. Δ' CΤον 1952

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγ. Παρασκευῇ
Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Στιχηρὰ Ἰδιόμελα
Ἦχος α' Πα

Στίχος Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται;

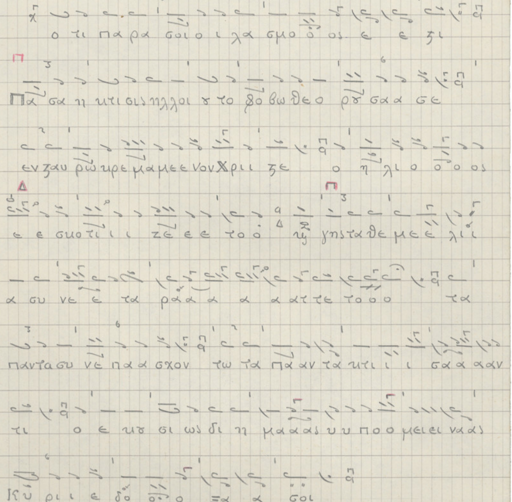

Dor

Ήχος Δι

Στίχος Από φυλακής πρωΐας μέχρι νυκτός, από φυλακής πρωΐας

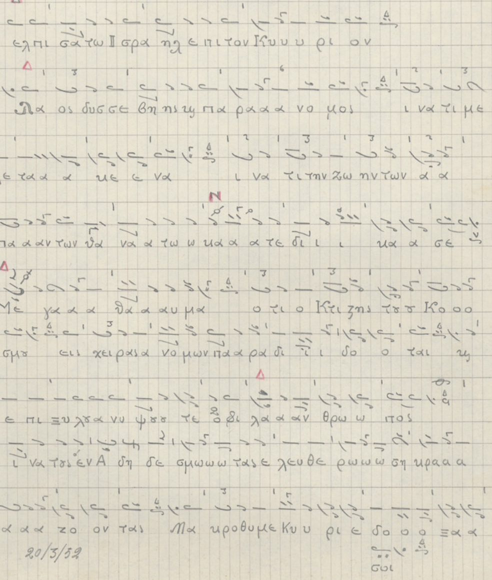

20/3/52

Dok

Στίχος Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη

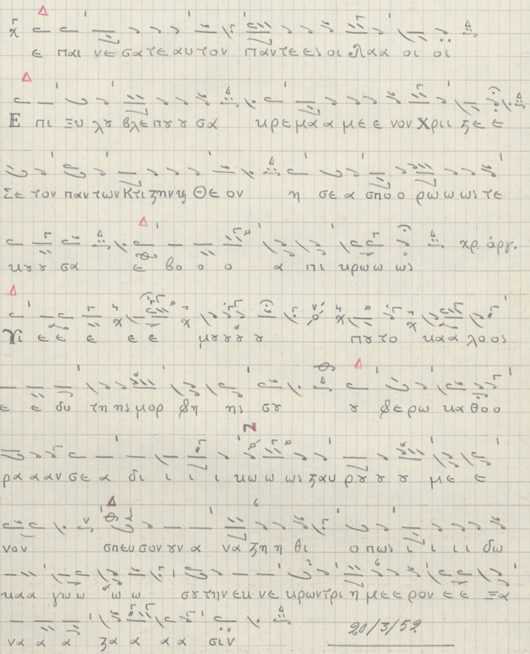

20/3/52

Dot

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ

Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ

Δόξα Ἦχος πλ. β' Πα

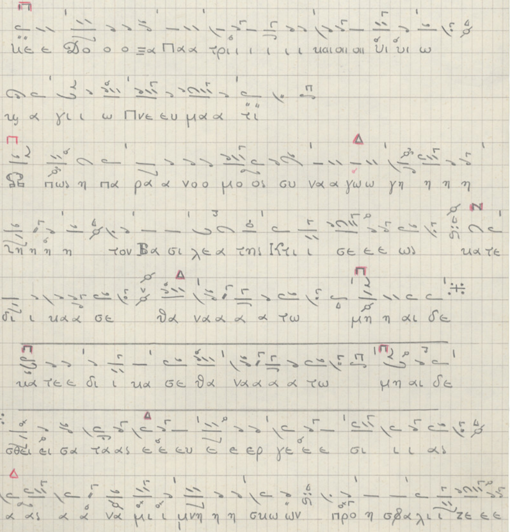

1951
1952

Dok

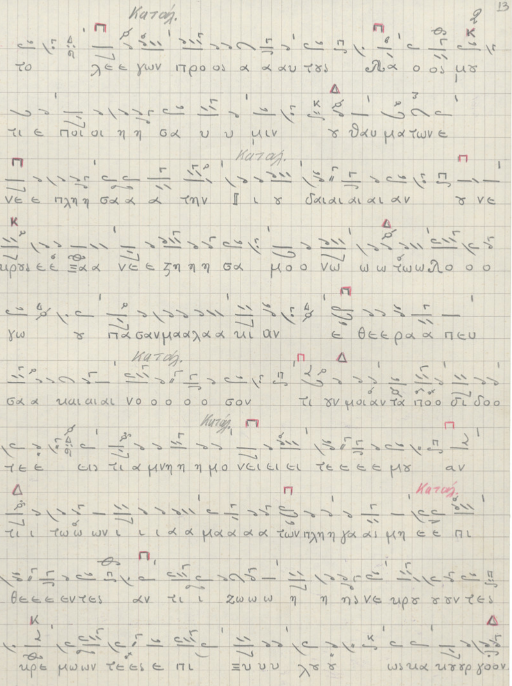
Καταλ.
το λεε γων προο οι α α αυ τοις Πα α ο οι μυ
τι ε ποι οι η η σα υ υ μιν υ θαυ μα των ε
Καταλ.
νε ε πλη η σα α α την ι υ δαιαι αι αι αν υ νε
κρυς ε ε ξα α νε ε ξη η η σα μο ο νω ω ω τω ω λο ο ο
γω υ πα σαν μα α λα α α κι αν ε θε ε ρα α πευ
Καταλ.
σα α και αι αι νο ο ο ο ο σον τι υν μα αν τα ποο δι δοο
Καταλ.
τε ε οις τι α μνη η η μο νει ει ει τε ε ε ε μυ αν
Καταλ.
τι ι τω ω ων ι ι ι α α μα α α α των πλη η γα αι μη ε ε πι
θε ε ε ε εν τες αν τι ι ζω ω ω η η ησ νε κρυ υ υν τες
κρε μω ων τε ε ες ε πι ξυ υ υ λυ υ ως κα κυυρ γοον.

Dok

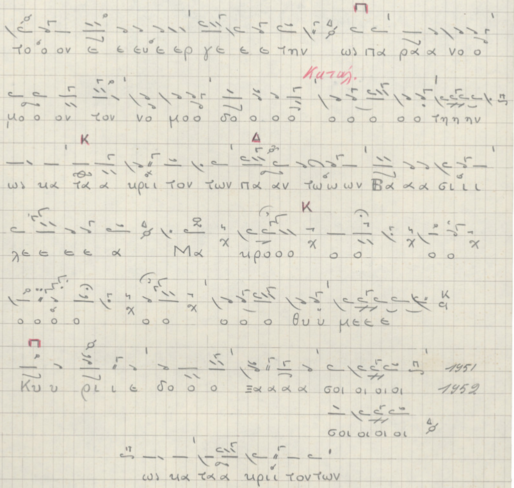

Νικόλαος Τ. Βλαχόπουλος
24 Μαρτίου 1952

D 04

Τῇ Ἁγίᾳ κ̔ Μεγ. Παρασκευῇ
Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Στιχηρὰ Ἰδιόμελα
Ἦχος πλ. α΄ Πα

Στίχος ς΄ Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται;

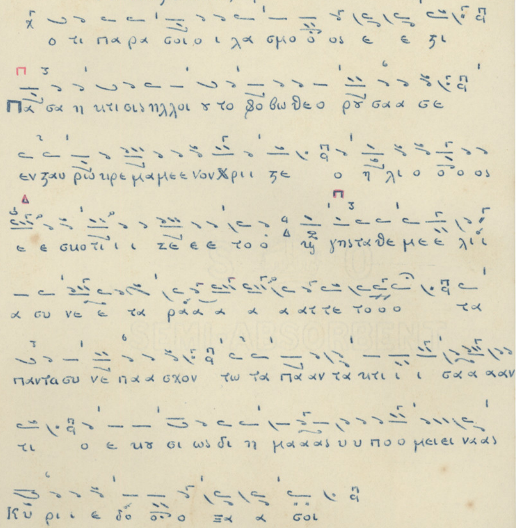

Ἦχος Δι

Στίχος ξʹ Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας

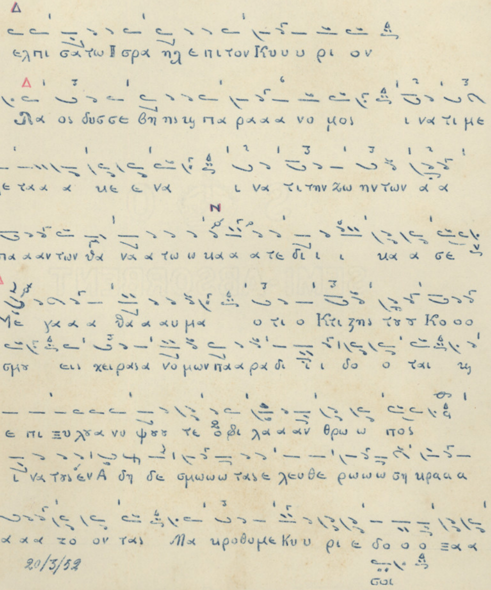

20/3/52

6 ov

Στίχος Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη

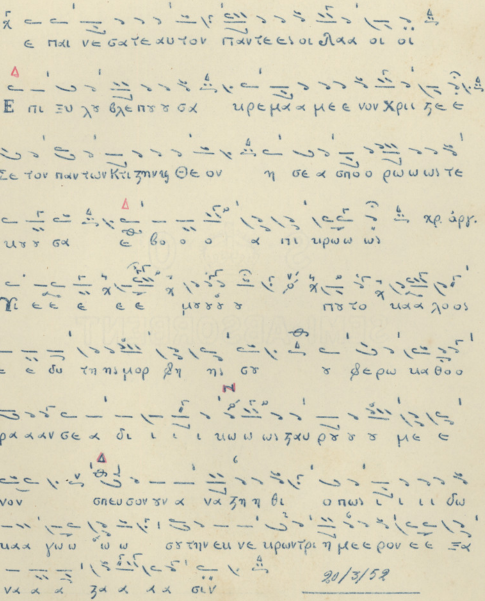

20/3/52

E ov

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ

Ἐν τῷ Ἑσπερινῷ

Δόξα Ἦχος πλ. α' Πα

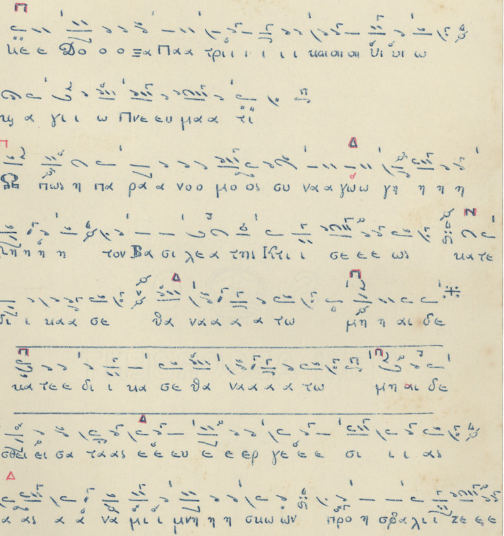

1951
1952

E ºL

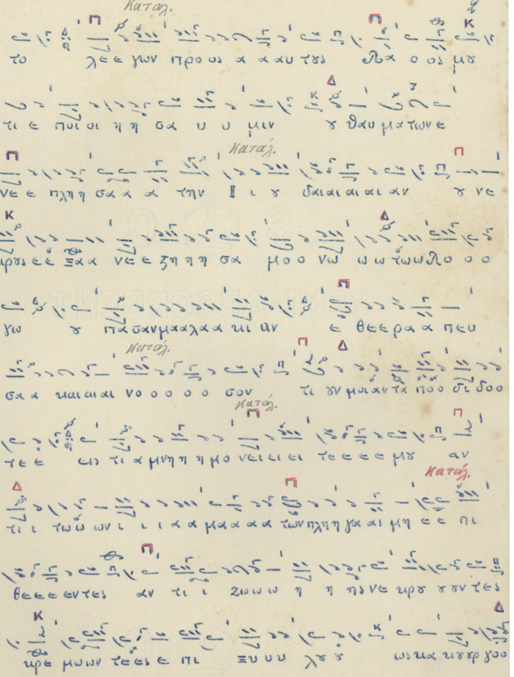
Κατάλ.
Κατάλ.
Κατάλ.
Κατάλ.
Κατάλ.

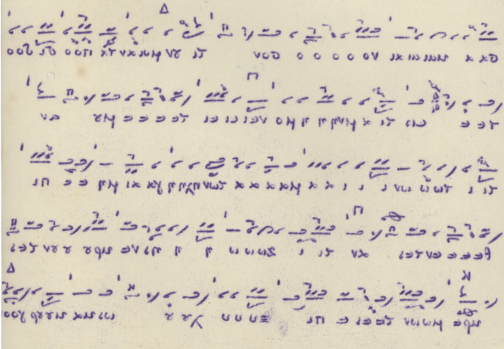

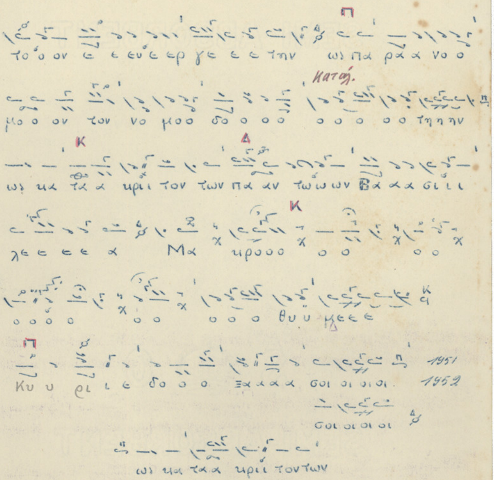

Νικόλαος Γ. Βλαχόπουλος
24 Μαρτίου 1952

e ov

ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ

Ἦχος α΄ πλ.

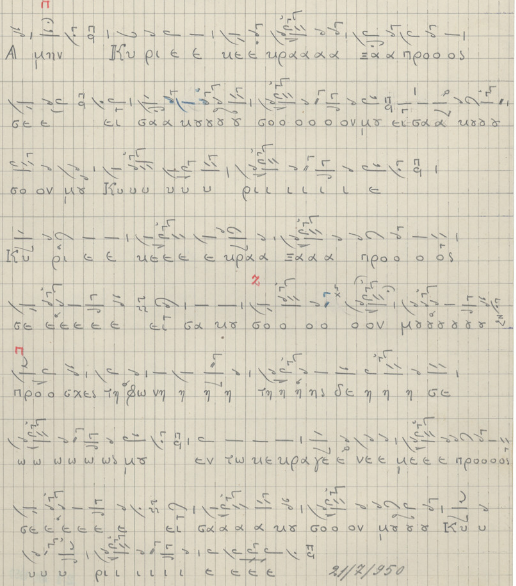

21/7/950

21 JUL 1950

ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ

Ήχος πλ

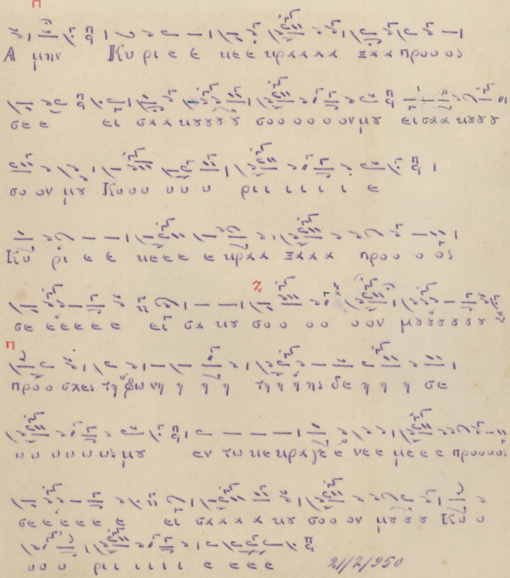

21/2/950

Θ.'

ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ

21 JUL 1950

ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ

Ἦχος πα

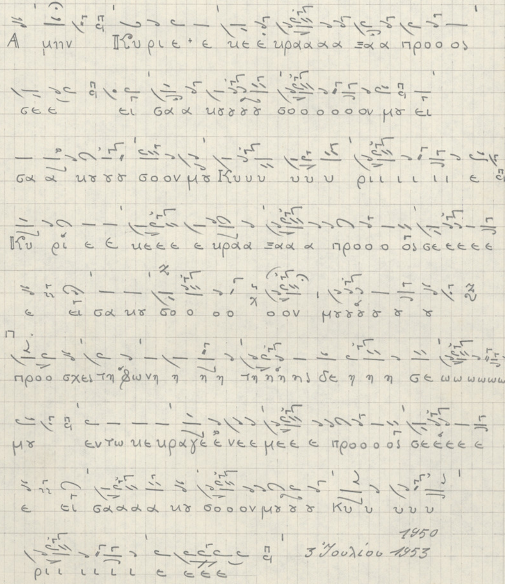

1950
3 Ἰουλίου 1953

ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ

Ἦχος πλ.

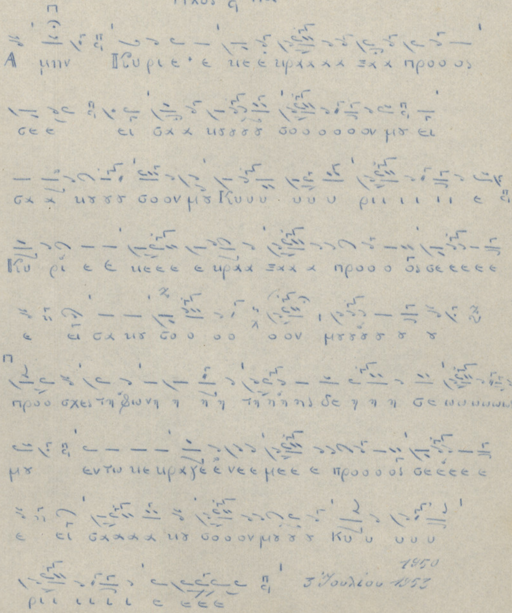

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ
Εἰς τὸν Ἑσπερινόν. Ἰδιόμελα
Ἦχος α΄ Πα

Στίχ. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἱλασμός ἐστιν.

Πᾶσα ἡ κτίσις, ἠλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσά σε, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ· ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο· τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι· ὁ ἑκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β΄ Δι

Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Λαὸς δυσσεβὴς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν τῶν ἁπάντων θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῦμα! ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται, ὁ φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν Ἅδῃ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ κράζοντας· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σὲ τὸν πάντων Κτίστην καὶ Θεόν, ἡ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς· Υἱέ μου, ποῦ τὸ κάλλος ἔδυ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθορᾶν σε, ἀδίκως σταυρούμενον· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω κἀγώ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ
Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.   Ἰδιόμελα
π   Ἦχος α΄ πα

Στίχ. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἱλασμός ἐστιν.

π Πᾶσα ἡ κτίσις, ἠλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσά σε, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ· ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο· τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι· ὁ ἑκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Δ   Ἦχος β΄ Δι

Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Δ Λαὸς δυσσεβὴς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν τῶν ἁπάντων θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῦμα! ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται, ὁ φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν Ἅδῃ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ κράζοντας· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Δ Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

Δ Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σὲ τὸν πάντων Κτίστην καὶ Θεόν, ἡ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς· Υἱέ μου, ποῦ τὸ κάλλος ἔδυ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθορᾷν σε, ἀδίκως σταυρούμενον·
Δ σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω κἀγώ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ
Εἰς τὸν Ἑσπερινόν. Ἰδιόμελα
Ἦχος α΄. Πα

Στίχ. Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἱλασμός ἐστιν.

Πᾶσα ἡ κτίσις ἠλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσά σε, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ· ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο· τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι· ὁ ἑκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος β΄. Δι

Στίχ. Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Λαὸς δυσσεβὴς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν τῶν ἁπάντων θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῦμα! ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται, ὁ φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν Ἅδῃ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ κράζοντας· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σὲ τὸν πάντων Κτίστην καὶ Θεόν, ἡ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς· Υἱέ μου, ποῦ τὸ κάλλος ἔδυ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθορᾶν σε, ἀδίκως σταυρούμενον· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω κἀγώ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Ἁγίας Γραφῆς ἡ πλουσιωτάτη πανδαισία καθ' ὅλον τὸ τεσσαρακονθήμερον διάστημα τῆς νηστείας;

Ἀλλὰ καὶ ἡ συγχώρησις εἶναι ἑτοίμη δι' ὅλους ἐκείνους, ὅσοι θὰ εἶχαν τὸ θάρρος νὰ ἀντικρύσουν μὲ ἡρωϊσμὸ τὴν ἁμαρτωλήν των κατάστασιν ἐν εἰλικρινεῖ ἐξομολογήσει, καὶ αἱ εὐκαιρίαι ἄφθονοι θὰ εἶναι διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ οὐρανίου «Ἄρτου τῆς Ζωῆς».

Κανεὶς ἄς μὴ καθυστερήσῃ.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ

«Οὐ θέλομεν ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (Α΄ Θεσσαλ. 4,13), ἔγραφεν ὁ Ἀπ. Παῦλος πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς, καὶ τὴν περικοπὴν αὐτὴν διαβάζει ἡ Ἐκκλησία μας εἰς κάθε ἐπικήδειον ἀκολουθίαν. «Εἰ γὰρ πιστεύομεν — συνεχίζει — ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ» (στιχ. 14). Δὲν εἶναι λοιπὸν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τίποτε ἄλλο ὁ «θάνατος», παρὰ ὕπνος, μέχρις ὅτου «αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον» (στίχ. 17). Καὶ δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο λοιπὸν ὁ τάφος, παρὰ νὰ μᾶς χωρίζῃ προσωρινῶς ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα μας πρόσωπα μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀτελείωτη ἐποχή, ὁπότε ὅλοι μαζὶ «πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» (στίχ. 17).

Ἐπάνω εἰς τὸ ἴδιον ζήτημα, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἔχει ὁμιλήσει μὲ πολὺ μεγάλην σαφήνειαν. Καὶ αὐτὴν τὴν περικοπὴν ἀπὸ τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον διαβάζει ἐπίσης εἰς τὴν ἐπικήδειον ἀκολουθίαν ἡ Ἐκκλησία μας: «Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν— εἶπεν ὁ Κύριος — ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν» (Ἰω. ε΄ 24). Δὲν ἔχει καμμίαν ἐξουσίαν ὁ θάνατος δι' ὅσους πιστεύουν καὶ ὑπακούουν εἰς τὸν λόγον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει φόβος καταχρίσεως· ὁ θάνατος δὲν εἶναι δι' αὐτούς, παρὰ τὸ μέσον, ποὺ θὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὴν πραγματικὴν ζωήν.

Κανένας δὲν χάνεται μέσα εἰς τὸν τάφον του, καὶ διὰ τοὺς πιστοὺς ὑπάρχει πίσω ἀπὸ τὸν τάφον ἕτοιμον τὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Κανενὸς τὸ σῶμα δὲν πρόκειται νὰ μείνῃ εἰς τὴν φθοράν, ἀλλὰ «ἔρχεται ὥρα, ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν ταῖς μνημείοις» θ' ἀκούσουν τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλοι θὰ ἀναστηθοῦν μὲ τὰ ἴδια σώματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔζησαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ἀλλὰ ἄλλοι θὰ ἀναστηθοῦν «εἰς ἀνάστασιν ζωῆς» καὶ ἄλλοι θὰ ἀναστηθοῦν «εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» (στίχ. 29). Ἡ ἀνάστασις τῆς ζωῆς ἡ χαρμόσυνη ἀνάστασις εἶναι ἐξησφαλισμένη διὰ τοὺς πιστεύοντας, ἐφ' ὅσον προσεπάθησαν νὰ ζήσουν πραγματικὰ τὰς ἀληθείας τῆς πίστεώς των. Καὶ «θάνατος αὐτῶν οὐκέτι κυριεύει» (Ρωμ. 6, 9).

Διὰ ποίαν ἀνάστασιν ἑτοιμάζεσαι σύ, ἀγαπητέ μου ἀναγνῶστα; Σ' ἔχει, ἆρά γε, ἀπασχολήσῃ σοβαρὰ τὸ ζήτημα αὐτό; Ἔκαμες ἕως τώρα ὅ,τι χρειάζεται, διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃς αὐτὸ τὸ δικαίωμα ποὺ ἠθέλησε νὰ σοῦ χαρίσῃ ὁ Χριστός; Ἔδειξες κἂν ὅτι σ' ἐνδιαφέρει; Τὸ ἐζήτησες διόλου μὲ τὴν προσευχὴν καὶ μὲ τὴν συμπεριφοράν σου;

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

13—19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1955

13. Κυριακὴ ΙΖ΄ Λουκᾶ (Ἀσώτου): Ἦχος β΄. Ἑωθινὸν Β΄ [Μάρκ. 16(ιστ΄),1 - 8]. Α΄ Κορ. 6(στ΄), 12-20. Λουκ.15,(ιε΄),11-82. Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης Ἀποστόλων, Μαρτινιανοῦ Ὁσίου.

14. Δευτέρα: Αὐξεντίου καὶ Μάρωνος Ὁσίων, Γεωργίου Νεομάρτυρος ἐκ Μυτιλήνης. — Α΄ Ἰωάν.2(β΄),18 - 3(γ΄),8. Μάρκ. 11(ια΄),1-11.

15. Τρίτη: Ὀνησίμου Ἀποστόλου, Εὐσεβίου Ὁσίου.—Α΄ Ἰωάν.3(γ΄),9-22. Μάρκ.14(ιδ΄),10-42.

16. Τετάρτη: Παμφίλου Μάρτυρος, Ρωμανοῦ Ὁσίου Νεομάρτυρος ἐκ Καρπενησίου.— Α΄ Ἰωάν.3(γ΄),21 - 4(δ΄)11. Μάρκ.14(ιδ΄),43 - 15(ιε΄),1.

17. Πέμπτη: Θεοδώρου Μεγαλομ. Τήρωνος, Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας Βασιλέων. Θεοδώρου Νεομάρτυρος Βυζαντίου (ἐν Μυτιλήνῃ).— Α΄ Ἰωάν.4(δ΄),20 - 5(ε΄),21. Μάρκ.15(ιε΄),1-15.

18. Παρασκευή: Λέοντος Ρώμης, Ἀγαπητοῦ Ἐπισκόπου, Σιναΐου Ὁμολογητοῦ.—Β΄ Ἰωάν.1(α΄), 1-13. Μάρκ.15(ιε΄),20.22.25.33-41.

19. Σάββατον: Τῶν Κεκοιμημένων (Ψυχοσάββατον). Ὁσίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, (ἧς ἡ ἀκολουθία θὰ ψαλῇ αὔριον, Κυριακήν). Α΄ Θεσσαλ.4,(δ΄)13-17. Λουκ. 21(κα΄),8-9.25-27.33-56. Α΄ Κορ.10(ι΄),23-28.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(20 Φεβρουαρίου 1955)

Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω: Ἦχος γ΄. Ἑωθ. Γ΄.[Μάρκ.]16(ιστ΄),9-20. Α΄ Κορ.8(η΄), 8-9(θ΄),2. Ματθ. 25(κε΄),21 - 46.—Λέοντος Ἐπισκ. Κατάνης.

«ΜΗ ΚΑΥΧΑΣΘΩ...»

Καυχᾶται, δυστυχῶς, ὁ ἄνθρωπος. Καυχᾶται γιὰ προσόντα πραγματικά, ἀλλὰ καυχᾶται καὶ γιὰ προσόντα ἀνύπαρκτα. Καὶ τὸ ἕνα κακόν, καὶ τὸ ἄλλο χειρότερον.

Αὐτὸ μᾶς ἐδίδαξε· καὶ ἡ εὐαγγελικὴ τῆς περασμένης Κυριακῆς περικοπή. Εἶχε πραγματοποιήσει, πράγματι, ὁ ὑπερήφανος Φαρισαῖος ὅλας τὰς ἀρετάς, διὰ τὰς ὁποίας ἐκαυχᾶτο τώρα εἰς τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς. Ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη ἡ προσευχή του, διότι «ὁ Θεὸς ὑπερήφανος ἀντιτάσσεται».

«Μὴ καυχάσθω, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, ὁ σοφὸς ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, καὶ ὁ ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ, καὶ ὁ πλούσιος ἐν τῷ πλούτῳ αὐτοῦ». Διατί καυχᾶσαι, ὦ ἄνθρωπε; ἐρωτᾷ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τὴν σοφίαν σου; Ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις, ὅτι ὁ Θεὸς σοῦ ἐχάρισε τὸν νοῦν καὶ τὴν σοφίαν; Καυχᾶσαι διὰ τὴν σωματικήν σου δύναμιν; Ἀλλὰ λησμονεῖς, ὅτι ἕνα μικρόβιον εἶναι δυνατὸν νὰ σὲ μετατρέψῃ εἰς πτῶμα καὶ χῶμα; Καυχᾶσαι διὰ τὰ πλούτη σου; Ἀλλὰ δὲν βλέπεις πόσοι πρὶν ἀπὸ σένα ἐγκατέλειψαν θησαυροὺς καὶ ἔφυγαν γυμνοὶ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν; Δὲν βλέπεις, ὅτι, ἐὰν δὲν θέλῃ ὁ Θεός, τίποτε δὲν μπορεῖς νὰ χαρῇς καὶ νὰ ἀπολαύσῃς; Μπορεῖ ἐσὺ νὰ ὑπολογίζῃς, ὅτι μὲ τὰ κτήματά σου θὰ ἀγοράσῃς καὶ ἄλλα κτήματα, μὲ τὴν ἐσοδεία σου θὰ κτίσῃς σπίτια καὶ θὰ κάμῃς ἐμπόρια. Καὶ ἐνδέχεται, γιὰ νὰ τὰ ἐπιτύχῃς αὐτά, νὰ ἐργάζεσαι καὶ τὴν Κυριακὴν ἀκόμη, περιφρονώντας τὸν Θεὸν καὶ τὸν Νόμον Του. Ἀλλὰ ἔκαμες «λογαριασμὸν χωρὶς τὸν Ξενοδόχον». Μὲ μιὰν πλημμύραν μπορεῖς νὰ τὰ χάσῃς ὅλα. Μὲ ἕναν ἀνεμοστρόβιλον μπορεῖ νὰ σκορπίσουν ὄχι μόνον οἱ καρποὶ εἰς τοὺς ὁποίους ὑπελόγιζες, ἀλλὰ καὶ τὰ δένδρα σου ἀκόμη.

Γιατί στηρίζεσαι λοιπὸν στὶς ἰδικές σου δυνάμεις; στὶς ἰδικές σου ἱκανότητες; καὶ καυχᾶσαι καὶ δὲν ὑπολογίζεις τὸν Θεόν; Γιατί, ὅταν σοῦ ὑποδείξῃ ὁ φίλος σου νὰ μὴν ἐργάζεσαι τὴν Κυριακήν, ἀλλὰ νὰ ἔρχεσαι στὴν ἐκκλησία, ὥστε νὰ εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἐργασία σου, γιατί ἐσὺ ἐγωϊστικὰ καὶ περιφρονητικὰ νὰ ἀνοίγῃς τὸ στόμα σου καὶ νὰ λέγῃς, ὅτι δὲν περιμένεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ σοῦ δώσῃ νὰ φᾷς; Βλέπεις; Καταστροφαὶ γίνονται πότε ἐδῶ πότε ἐκεῖ!... Καὶ συμπονοῦμε ὅλοι μας τοὺς ἀνθρώπους ποὺ παθαίνουν τὰς ζημίας αὐτάς, διότι εἶναι ἀδελφοί μας. Ἀλλὰ ποῦ ξεύρομε, ἂν οἱ καταστροφὲς αὐτὲς εἶναι προειδοποιήσεις τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλους μας; Ἂν γίνωνται οἱ ζημίες τῶν ὀλίγων, γιὰ νὰ διδάξουν τοὺς πολλούς; Γιατὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἔνοχοι ἀπέναντι τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον καθημερινῶς περιφρονοῦμεν καὶ ὑβρίζομεν μὲ τὴν διαγωγήν μας.

Ἂς παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν ἐκ βάθους καρδίας νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας μας, καὶ νὰ μᾶς δώσῃ τὴν φώτισιν, ὥστε μὲ ταπείνωσιν καὶ φόβον Θεοῦ νὰ ζήσωμεν τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς μας, εἰς Ἐκεῖνον ἐλπίζοντες καὶ εἰς τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν Ἐκείνου στηριζόμενοι.

Γ. Σ.

ΙΕΡΟΙ ΥΜΝΟΙ

Σταυρωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον, ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργὲ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ Σου.

*

Βυθῷ ἁμαρτημάτων συνέχομαι, Σωτήρ, καὶ ἐν πελάγει τοῦ βίου βυθίζομαι· ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωνᾶν ἐκ τοῦ θηρός, καὶ μὲ τῶν παθῶν ἀνάγαγε καὶ διάσωσόν με.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ» ἀπευθυντέον:
Αἰδεσ. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖον Γενναδίου 14, Ἀθῆνας. (Τηλέφ. 72.112).

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Τιμ. Ρούτσης, Ἰωάννου Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθῆναι. Ἰασίου 1, Τηλέφ. 72-112.

4/φ

Ἀκολουθία Μ. Παρασκευῆς

λοχαγός Βενετάκης έξηκολούθησε νά διευθύνη τάς ένεργείας τών άνδρών του μέχρις ότου δέν ήδύνατο πλέον νά κρατήση τήν ήγεσίαν λόγω τής σοβαρότητος τών τραυμάτων του καί έπρεπε νά διακομισθή. Ό ήρωϊσμός τόν όποΐον έπέδειξεν ό Άνθυπολοχαγός Βενετάκης κατά τήν περίστασιν ταύτην άποτελεΐ μεγάλην τιμήν δι'αύτόν καί τόν Έλληνικόν Στρατόν."

Λοχίας Δημήτριος Α. Χατζηλεμονίδης, Όρειχάλκινος Άστήρ: ... "Τήν πρωΐαν τής 3ης Όκτωβρίου 1951 ό Λοχίας Χατζηλεμονίδης ώδήγησε τούς άνδρας του είς έπίθεσιν έναντίον μιάς ίσχυρώς έγχαρακωμένης έχθρικής δυνάμεως έφ'ένός στρατηγικού ύψώματος. Άπτόητος ένώπιον τού καταιγιστικού έχθρικού πυρός τό όποΐον είχε συγκεντρωθεΐ έπάνω του ούτος συνέχισε τήν προώθησι, προφέρων ένθαρρυντικάς λέξεις είς τούς άνδρας του, καί προτρέπων αύτους νά προχωρήσουν πρός τά έμπρός. Ό Λοχίας Χατζηλεμονίδης ύπήρξε ό πρώτος ό όποΐος έφθασε είς τά έχθρικά χαρακώματα καί άνευ δισταγμού έπήδησε έντός τούτων καί ένεπλάκη είς σκληρόν έκ τού συστάδην άγώνα μετά τού έχθρού. Ότε έν θραύσμα έκραγέντος όλμου κατέστρεψε τό όπλον τό όποΐον έκράτει είς τάς χεΐρας του ούτος ήρπασε ένα αύτόματον όπλον άπό τάς χεΐρας ένός τών άντιπάλων στρατιωτών, έφόνευσε τούτον καί συνέχισε νά μάχεται διηνοίξας δρόμον βαθέως έντός τών έχθρικών χαρακωμάτων. Τό άσυναγώνιστον έπιθετικόν πνεύμα του άπέβη μία έμπνευσις διά τούς άνδρας-συναδέλφους του οί όποΐοι έπολέμησαν μέ μεγάλην έπιθετικότητα προξενήσαντες είς τόν έχθρόν βαρείας άπωλείας. Ό ήρωϊσμός ό όποΐος έπεδείχθη ύπό τού Λοχίου Χατζηλεμονίδου κατά τήν εύκαιρίαν ταύτην άποτελεΐ μεγάλην τιμήν δι'αύτόν καί τόν Έλληνικόν Στρατόν."

./.

μεταξύ τῶν πρώτων οἱ ὁποῖοι ἐπήδησαν ἐντός τῶν ἐχθρικῶν χαρακωμάτων. Ἐπιδείξας ἀποφασιστικότητα καί περιφρόνησιν τοῦ κινδύνου οὗτος ἐνεπλάκη εἰς ἐκ τοῦ συστάδην ἀγῶνα μετά τοῦ ἐχθροῦ προξενήσας εἰς αὐτόν βαρείας ἀπωλείας. Ὁ ἡρωϊσμός τόν ὁποῖον ἐπέδειξεν ὁ στρατιώτης Γεωργακόπουλος κατά τήν περίστασιν ταύτην ἀποτελεῖ μεγάλην τιμήν δι' αὐτόν καί τόν Ἑλληνικόν Στρατόν".

o o o

Τῇ Ἁγίᾳ Καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. α΄ πα.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον, τὸ φῶς ὥσπερ ἱμάτιον.

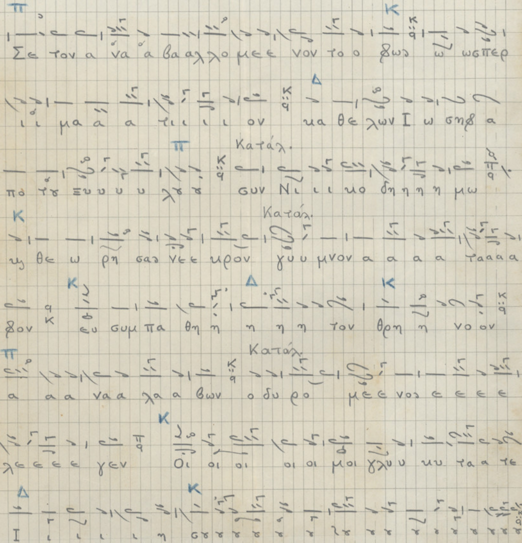

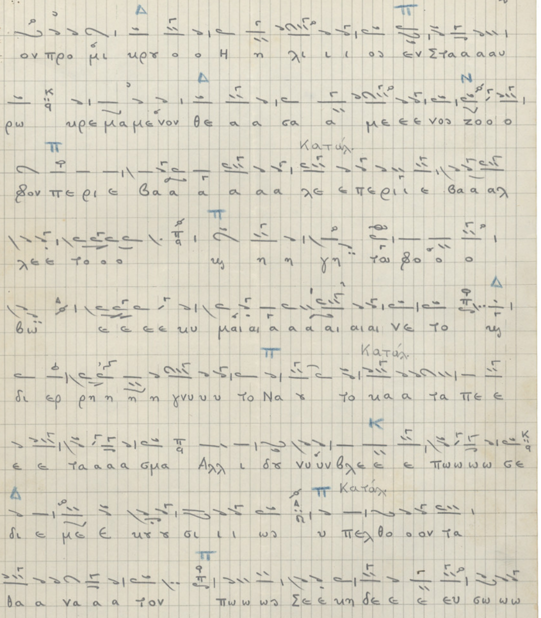
ον προ μί κρυ ο ο Η η λι ι ι ος εν Σταααα υ
ρω κρεμαμενον θε α α σα α μεεενος ζοο ο
Κατάλ.
φον περι ε βα α α α αα λε επερι ι ε βα α αλ
λεε το ο ο η η η γη τω φο ο ο
βω ε ε εε κυ μαι αι α α α αι αι αι νε το τη
Κατάλ.
δι ερ ρη η η η γνυ υ υ το Να ο το κα α τα πε ε
ε ε τα α α α σμα Αλλ ι δυ νυυν βλε ε ε πω ω ω σε
Κατάλ.
δι ε με Ε κυ ο σι ι ι ωσ υ πελθο ο ον τα
θα α να α α τον πω ω ως Σε ε κη δε ε ε ευ σω ω ω

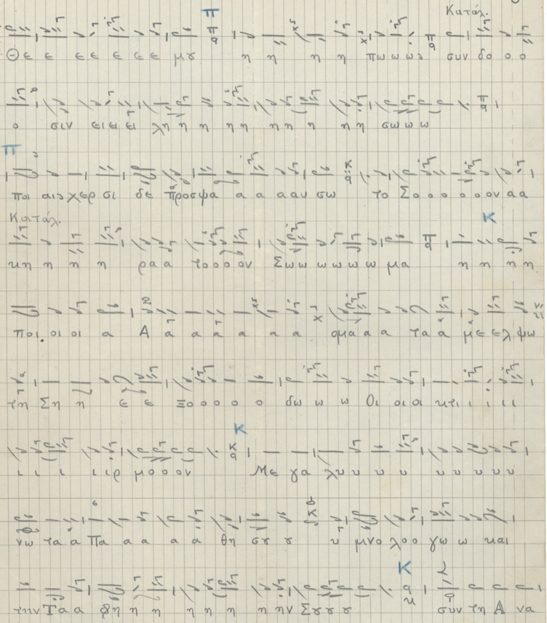
Κατάλ.
Θε ε εε ε εε μσ η η η η πω ω ω συν δο ο ο
ο σιν ει ει ει λη η η η η η η η η η σω ω ω
πα αισχερ σι δε προσφα α α αασ σω το Σο ο ο ο ο ον α α
Κατάλ.
κη η η η ρα α το ο ο ον Σω ω ω ω ω ω μα η η η η
ποι οι οι α Α α α α α α α φια α α τα α με ε λ φω
τη Ση η ε ε Ξο ο ο ο ο δω ω ω Οι οι α κι ι ι ι ι
ι ι ι ιρ μο ο ο ον Με γα λυ υ υ υ υ υ υ υ υ
νω τα α Πα α α α α θη σε ε υ μνο λο ο γω ω και
την Τα α φη η η η η η η ην Σε ε ε συν τη Α να

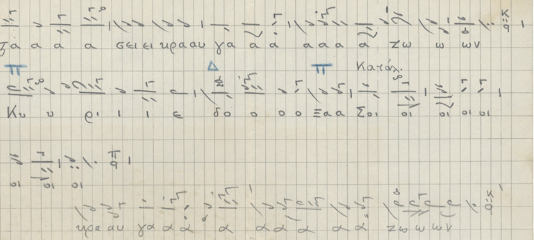
ζα α α α σειει κρααυ γα α α ααα α ζω ω ων
Π Δ Π Κατάλ.
Κυ υ ρι ι ι ε δο ο ο ο Ξαα Σοι οι οι οι οι
οι οι οι
κρααυ γα α α α α α α α α ζω ω ων

Δεκανεύς Μιχαήλ Α. Κεφαλάς, 'Ορειχάλκινος 'Αστήρ:... "Τήν πρωΐαν τής 7ης 'Οκτωβρίου 1951, ό Δεκανεύς Κεφαλάς ήτο διοικητής ούλαμοῦ εἰς διμοιρίαν ή όποία ήτο άπησχολημένη είς έπίθεσιν έναντίον ίσχυρᾶς έχθρικής δυνάμεως ή όποία ήτο βαθέως έγχαρακωμένη έφ' ένός λόφου στρατηγικής σημασίας. Μέ πλήρη περιφρόνησι διά τήν προσωπική του άσφάλεια ούτος ώδήγησε τούς άνδρας του πρός τάς έχθρικάς θέσεις διά μέσου θανατηφόρου φράγματος πυρός τό όποῖον έξετοξεύετο πρός τά κάτω άπό τάς έχθρικάς θέσεις. Μολονότι τό έχθρικόν πῦρ έγένετο βαθμηδόν έντονώτερον ούτος έν τούτοις συνέχισε τήν έφοδον πρός τό πρανές τοῦ λόφου καί έπιδεξίως κατηύθυνε τά πυρά τῶν άνδρῶν του οἱ όποῖοι ἤνοιξαν τόν δρόμον πολεμῶντες πρός τά έχθρικά χαρακώματα. 'Εμπνευσθέντα άπό τό παράδειγμα τής άποφασιστικότητος καί τής πλήρους περιφρονήσεως τοῦ κινδύνου τοῦ Δεκανέως Κεφαλᾶ, τά φίλια τμήματα ένεπλάκησαν μετά τοῦ έχθροῦ είς άγῶνα έκ τοῦ συστάδην καί έξεδίωξαν τοῦτον έκ τοῦ λόφου. 'Ο ήρωϊσμός ό όποῖος έπεδείχθη ύπό τοῦ Δεκανέως Κεφαλᾶ άποτελεῖ μεγάλην τιμήν δι' αύτόν καί τόν 'Ελληνικόν Στρατόν".

Στρατιώτης Δημήτριος Σ. Γεωργακόπουλος, 'Ορειχάλκινος 'Αστήρ:... "Κατά τήν πρωΐαν τής 3ης 'Οκτωβρίου 1951 ό λόχος τοῦ όποίου μέλος ήτο ό στρατιώτης Γεωργακόπουλος ήτο άπησχολημένος είς έπίθεσιν έναντίον ένός ίσχυρῶς ώχυρωμένου ύψώματος κατεχομένου ύπό τοῦ έχθροῦ. 'Αδιαφορῶν διά τάς έχθρικάς σφαίρας αί όποῖαι έπιπτον πέριξ αύτοῦ ό στρατιώτης Γεωργακόπουλος έπανειλημμένως διῆλθε έξ έδάφους βαλλομένου καταιγιστικῶς διά νά φέρη σήματα καί όδηγίας ζωτικής σημασίας άπό τόν διμοιρίτην του είς τά πλέον προκεχωρημένα στοιχεῖα έπιθέσεως. 'Αργότερον, ότε τά φίλια τμήματα έκινήθησαν πρός τά έμπρός διά νά κατακλύσουν τάς έχθρικάς θέσεις, ό στρατιώτης Γεωργακόπουλος ύπῆρξε

'Υπολοχαγός Στρατιωτικός 'Ιερεύς Θεοφάνης Τράτολος, 'Ορειχάλκινος 'Αστήρ:... "Ων υπεύθυνος διά την παροχήν θρησκευτικών λειτουργιών εἰς τό Τάγμα καί διά τήν προσωπικήν καθοδήγησιν τῶν ἀνδρῶν ὁ ἱερεύς Τράτολος ἐξετέλεσε πάντοτε τά πολλαπλᾶ του καθήκοντα μετ' εἰλικρινοῦς ἀφοσιώσεως. 'Η σοφία του τόν ἐβοήθησε νά δώση σοφάς συμβουλάς ὁπουδήποτε αὗται ἦσαν ἀναγκαῖαι καί ἡ ἄοκνος προσπάθειά του τόν κατέστησε ἱκανόν νά παράσχη εἰς τούς ἄνδρας τοῦ Τάγματος τήν μεγίστην πνευματικήν παρηγορίαν. Αἱ ἐπάξιοι ὑπηρεσίαι αἱ προσφερθεῖσαι ὑπό τοῦ ἱερέως Τρατόλου κατά τήν διάρκειαν τῆς περιόδου ταύτης ἀπέβησαν μοναδική συμβολή εἰς τό ὑψηλόν ἠθικόν τό διατηρηθέν καθ' ὅλον τό Τάγμα, καί οὕτω συνετέλεσαν ἀπείρως εἰς τήν ἐπιτυχίαν τήν ὁποίαν κατήγαγε τό Τάγμα κατά τήν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς του. 'Η ὀρθή κρίσις του καί ἡ πλήρης ἀφοσίωσίς του εἰς τό καθῆκον οὐσιωδῶς προήγαγον τόν σκοπόν τῶν 'Ηνωμένων 'Εθνῶν ἐν Κορέα καί ἀποτελοῦν μεγάλην τιμήν δι' αὐτόν καί τόν 'Ελληνικόν Στρατόν."

'Ανθυπολοχαγός Μιχαήλ Κ. Βενετάκης, 'Ορειχάλκινος 'Αστήρ: ... "Κατά τήν 3ην 'Οκτωβρίου 1951, ὁ 'Ανθυπολοχαγός Βενετάκης ὡδήγησε τήν διμοιρίαν του εἰς ἔφοδον ἐναντίον ἰσχυρᾶς ἐχθρικῆς δυνάμεως καλῶς ἐγχαρακωμένης ἐφ' ἑνός λόφου στρατηγικῆς σημασίας. 'Ενεργήσας ἔφοδον διά μέσου καταιγιστικοῦ ἐχθρικοῦ πυρός ὅλμων, πυροβολικοῦ, καί ἐλαφρῶν ὅπλων, οὗτος προέτρεπε τούς ἄνδρας του νά προχωρήσουν πρός τά ἐμπρός. Μόλις ἔφθασε εἰς τάς ἐξωτερικάς ὀχυρώσεις τοῦ ἐχθροῦ ὁ 'Ανθυπολοχαγός Βενετάκης ἐπήδησε πάραυτα ἐντός τῶν χαρακωμάτων συγκοινωνίας καί ἐνεπλάκη εἰς ἐκ τοῦ συστάδην ἀγῶνα μετά τοῦ ἐχθροῦ. 'Εμπνευσθέντα ἀπό τό παράδειγμά του τῆς πλήρους περιφρονήσεως τοῦ κινδύνου, τά φίλια τμήματα ἐπολέμησαν μέ μεγάλην ἀποφασιστικότητα καί ἐπέφεραν βαρείας ἀπωλείας εἰς τόν ἐχθρόν. Μολονότι τραυματισθείς κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐπιθέσεως ταύτης, ὁ 'Ανθυπο-

49

Ἀκολουθία

Μ. Παρασκευῆς

Μ. Παρασκευή